

kri mu je tekla iz odprtega žrela. Lovci naredé iz smrekovih vej nosilnico ter polože nanj ubitega volka. Z veselím krikom odrine vsa družba v vas.

Sredi vasi, pred gostilno, se ustavijo, da si more vsak ogledati grozovito zver, ki je delala vsej okolici toliko strahú in preglavice. Grof z Janezkom, lovci in kmetje pa gredo v krémo, da pijó kupo vina na dober izid lova. Janezek se vsede tik grofa in lica mu žaré veselja in sreče. Ko se lovci nekoliko pokrepčajo, reče grof: „Obljubil sem ónemu, ki mi izroči volka, sto goldinarjev nagrade. Janezek je nagrado pošteno zaslužil. On je vjel volka. Ako bi on ne bil peljal koze, katero je kupil siromašnej materi, skozi gozd in stopil v mojo kapelo, da se priporoči Mariji, izvestno bi zdaj ne imeli volka. Zato Janezek ti takój tu izročim zasluženó plačilo.“ In grof našteje Janezku sto svetlih goldinarjev. „Kaj bodeš z denarjem?“ vpraša ga potem grof. „Kupil bodem materi kravico in kar bode ostalo, izročim jej za obleko in hrano.“ Jako je dopadla grofu dečkova ljubezen do matere. Sam ga spremi domóv in ne more se ubraniti solz, ko uboga Marta strmé zre toliko denarja in kozo, ko hvali na kolenih ljubega Boga za pomoč, ko svojega hvaležnega sina pristréno objame ter poljubi in grofu jokaje izreče zahvalo za njegovo dobroto.

Grof je vzel Janezka na svoj grad. Janezek, ki je bil vedno priden in ubogljív, izučil se je pri staremu oskrbniku gospodarstva, da mu je bil po njegovej smrti zvest in zanesljiv naslednik. Mnogo let služil je grofu in pozneje tudi njegovemu sinu, ljubljen in spoštovan od svojih gospodov. Mater je vzel k sebi in skrbel zánjo do njene smrti.

Vsak dan je hodil molit v kapelo k podobi Marije. Svojega zaupanja do božje pomočnice ni nikdar izgubil, saj ni nikoli pozabil, kako čudovito ga je ona varovala in mu naklonila srečo, ko je vjel krvoločnega volka.

F. G. Podkrimski.

Ljubezen do domovine.

Dob času vojne, vjeli so sovražniki nekega kmeta in ga silili, da jim pokaže najbližji skrivní pot, ki pelje do trdnjave. Kmet se brani tega ter neče, da bi izdal svojo domovino. Vojaški častnik mu pokaže polno možnjo denarjev, rekoč, da bode njegova, ako jih uboga. Ali vse zamán! kmet se ne da pregovoriti. Ko pride general in mu vojaki povedó, da je kmetu dobro znan pot, po katerem se pride v trdnjavo, a neče ubogati, da bi jim pot pokazal. General se razjezi nad kmetom ter mu zapretí, da ga bode ukazal takój ustreljiti, ako ne stori, kar mu velé njegoví vojaki. A kmet odgovori pogumno: „Dobro! ako me ustrelite, umrl bodem kot poštenjak in zvest državnik svojemu vladarju, in ne kot izdajalec svoje domovine!“

General se začudi kmetovemu domoljubju, utolaži se, stisne mu roko in reče: „Vrli mož! pojdi mirno domóv k svojej družini, nič žalega ti ne storimo zaradi tvojega domoljubja; pomagali si bodemo brez tebe. (Iz nemškega preložil P. G.)